

Et nyt år – en ny virkelighed

Et af de rædselsscenerier, der blev holdt op for gysende avislæsere og TV-kiggere, da Donald Trump var blevet valgt til præsident i USA, var, at hvis han virkelig førte sine valgløfter ud i livet, ville det svække USA, der ville komme i fare for at miste sin position som verdens frygtede og respekterede leder. En god ting, skulle man ellers synes. Og nu er det ved at ske.

Det gav genlyd (i den førende danske avis *Politiken* en overskrift over halvanden side!), da USA umiddelbart før jul blev nedstemt massivt i FN, både i Sikkerhedsrådet og i Generalforsamlingen, på spørgsmålet om anerkendelse af Jerusalem som Israels hovedstad. Med USA stemte foruden Israel kun fem lilleputstater langt ude i Stillehavet, to fattige latinamerikanske lande og et enkelt afrikansk, også blandt de fattigste og mindste – alle andre gik imod, også ellers trofaste allierede. Selv det normalt så følgagtige Danmark undsagde det mægtige USA og det på trods af den amerikanske præsidents uforblommede trusler.

Dette bemærkelsesværdige – og bemærkede – nederlag kom ikke til at stå alene. Nord- og Sydkorea har efter nytår indledt direkte forhandlinger, i første omgang vedrørende Nordkoreas deltagelse i de olympiske vinterlege, og dermed genoptaget den ”solskinspolitik”, det ellers var lykkedes USA og dets marionetter på den yderste koranske højrefløj at lægge i graven. Amerikanerne har været nødt til at gøre gode miner til det spil, de sikkert har set som slet, selv om den amerikanske udenrigsminister før jul åbent erkendte nødvendigheden af direkte forhandlinger. Nordkoreas faste insisteren på retten til at forsvare sig, også mod USA, har givet pote.

Sagen er, at man – og det gælder både mennesker og stater – ikke vinder og opretholder lederskab ved at true dem, man gerne vil lede, hverken med pisk eller med bomber. Det er en af de love for lederskab, som den store erhvervsleder Donald Trump aldrig har fattet.

Det har knirket længe. USA har heller ikke kunnet få alle sine europæiske allierede med på sit ønske om at sabotere Nordstream-pipelineprojektet i Østersøen med det dobbelte formål at øge spændingen i Nordeuropa og at sikre afsætning for amerikansk fracking-olje. Tyskland foretrækker at mele sin egen kage, hvilket i denne sammenhæng betyder samarbejde med Rusland. Danmark er et af de få lande, som lydigt følger trop. Det sker til gengæld med fuld opbakning selv fra venstrefløjen i Folketinget. Skamme sig skulle de.

Vi har længe her i bladet peget på, at venstrekræfterne i almindelighed og den kommunistiske bevægelse i særdeleshed savner en tidssvarende og effektiv strategi i kampen mod kapitalisme og imperialisme; også længere inde i dette nummer plæderes der for, at vi skal tale om ”hvilke politiske kampe vi skal tage og hvordan”. Den stilling, Enhedslistens folketingsgruppe har taget til Nordstream, understreger, at det er nødvendigt. Det er det ikke mindst, fordi svækkelsen af USA’s rolle som verdensleder peger frem mod en ny virkelighed, som vi må orientere os i.

Det nye år er begyndt godt. Må det ende endnu bedre!

Leder, Skub januar 2018